

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

Talmud Navigator

עירובין-מבוי שהוא גבוה		מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
	מימרא														
	טפח - טפח ומחצה בעי?											ז			
	כיון דרחב לקבל טפח, איך חצי טפח מלבין ליה בטינא, משהו מהאי גיסא ומשהו מהאי גיסא, וקיימא.											ז	ד		
	קורה שאמרו - צריכה שתהא בריאה כדי לקבל אריה, ומעמידי קורה אינן צריכין שיהיו בריאין כדי לקבל קורה ואריה.	רבה בר רב הונא:											ד	ד	
	אחד זה ואחד זה צריכין שיהיו בריאין כדי לקבל קורה ואריה.	רב חסדא:											ד	ד	
	הניח קורה על גבי מבוי, ופרס עליה מחצלת, והגביה מן הקרקע שלשה - קורה אין כאן, מחיצה אין כאן, קורה אין כאן - דהא מיכסיא, מחיצה אין כאן - דהויא לה מחיצה שהגדיים בוקעין בה.	רב ששת:												ד	
	קורה היוצאה מכותל זה ואינה נוגעת בכותל זה, וכן שתי קורות אחת יוצאה מכותל זה ואחת יוצאה מכותל זה ואינן נוגעות זו בזו, פחות משלשה - אין צריך להביא קורה אחרת, שלשה - צריך להביא קורה אחרת.	תנו רבנן: [ת"ק]												ד	ד
	פחות מארבע אין צריך להביא קורה אחרת, ארבע - צריך להביא קורה אחרת.	רבן שמעון בן גמליאל:												ד	ד
	וכן שתי קורות המתאמות, לא בזו כדי לקבל אריה ולא בזו כדי לקבל אריה, אם מקבלות אריה לרחבו טפח - אין צריך להביא קורה אחרת, ואם לאו - צריך להביא קורה אחרת.	[ת"ק]												ד	ד
	אם מקבלת אריה לארכו שלשה - אין צריך להביא קורה אחרת, ואם לאו - צריך להביא קורה אחרת.	רבן שמעון בן גמליאל:												ד	ד
	היו אחת למעלה ואחת למטה, רבי יוסי ברבי יהודה אומר: רואין את העליונה כאילו היא למטה, ואת התחתונה כאילו היא למעלה, ובלבד שלא תהא עליונה למעלה מעשרים אמה ותחתונה למטה מעשרה.	[רבי יוסי ברבי יהודה]												ד	
	רבי יוסי ברבי יהודה סבר לה כאבוה בחדא, ופליג עליה בחדא - סבר לה כאבוה בחדא דאית ליה רואין, ופליג עליה בחדא דאילו רבי יהודה סבר למעלה מעשרים, ורבי יוסי ברבי יהודה סבר: בתוך עשרים - אין, למעלה מעשרים - לא.	אביי:												ד	
	רחבה אף על פי שאינה בריאה.	רבי יהודה:													<
	רחבה אף על פי שאינה בריאה.	מתני ליה רב יהודה לחייא בר רב קמיה דרב:													ד
	אתנייה רחבה ובריאה.	אמר ליה: [רב]													ד
	רחבה ארבעה אף על פי שאינה בריאה	והאמר רבי אילעאי אמר רב:													ד
	רחבה ארבעה שאני.														ד
	היתה של קש כול.														<
	מאי קא משמע לן - דאמרינן רואין, היינו הך														ד
	מהו דתימא: במינה אמרינן, שלא במינה לא אמרינן, קא משמע לן.														ד
	עקומה רואין אותה כאילו היא פשוטה														<
	פשיטא														ד
	קא משמע לן כדרבי זירא														ד
	היא בתוך המבוי ועקמומיתה חוץ למבוי, היא בתוך עשרים ועקמומיתה למעלה מעשרים, היא למעלה מעשרה ועקמומיתה למטה מעשרה - רואין, כל שאילו ינטל עקמומיתה ואין בין זה לזה שלשה אין צריך להביא קורה אחרת, ואם לאו צריך להביא קורה אחרת.	דאמר רבי זירא:													ד
	הא נמי פשיטא														ד
	היא בתוך מבוי ועקמומיתה חוץ למבוי איצטריכא ליה, מהו דתימא: ליהוש דילמא אתי לאמשוכי בתרה, קא משמע לן.														ד
	עגולה רואין אותה כאילו היא מרובעת.														<
	הא תו למה לי?														ד

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
מעשה-story O **answer-תירוץ!** ^ **question-שאלה** ? **challenge-קושיא** ?
proof-ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-מבוי שהוא גבוה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	מאן דאמר												
סיפא איצטריכא ליה:											!	◊	יד.
כל שיש בהיקפו שלשה טפחים יש בו רחב טפח.	[סיפא]										!	◊	יד.
מנא הני מילי?											^		יד.
אמר קרא (מלכים א' ז'): ויעש את הים מוצק עשר באמה משפתו עד שפתו עגל סביב וחמש באמה קומתו וקו שלשים באמה יסב אתו סביב.	רבי יוחנן:										!	◊	יד.
והא איכא שפתן											ז		יד.
שפתו שפת פרח שושן כתיב ביה, דכתיב (מלכים א' ז) ועביו טפח ושפתו כמעשה כוס פרח שושן אלפים בת יכיל.	רב פפא:										!	◊	יד.
והאיכא משהן											ז		יד.
כי קא חשיב - מגואי קא חשיב.											!	◊	יד.
ים שעשה שלמה היה מחזיק מאה וחמשים מקוה טהרה.	תניא רבי חייא:										■	◊	יד.
מכדי, מקוה כמה הוי - ארבעים סאה											ז		יד.
ורחץ במים - במי מקוה. כל בשרו - מים שכל גופו עולה בהן. וכמה הן - אמה על אמה ברום שלש אמות.	כדתניא:										■	ז	יד.
ושיערו חכמים מי מקוה ארבעים סאה.											■	ז	יד:
כמה הוי להו - חמש מאה גרמדי, לתלת מאה מאה, למאה וחמשים חמשים											■	ז	יד:
בארבע מאה וחמשים סגיא											ז	◊	יד:
הני מילי - בריבועא, ים שעשה שלמה עגול היה.											!	◊	יד:
מכדי, כמה מרובע יתר על העגול - רביע לארבע מאה - מאה, למאה - עשרים וחמשה, הני מאה ועשרים ותמשה הוי להן											ז	◊	יד:
ים שעשה שלמה שלש אמות תחתונות מרובעות ושתיים עליונות עגולות.	תני רמי בר יחזקאל:										!	■	יד:
נהי דאיפכא לא מצית אמרת, דשפתו עגול כתיב, אלא אימא חדא											ז	◊	יד:
לא סלקא דעתך, דכתיב (מלכים א' ז) אלפים בת יכיל, בת כמה הויא - שלש סאין, דכתיב (יחזקאל מ"ה) מעשר הבת מן הכר. דהוה להו שיתא אלפי גריוי.											!	◊	יד:
והא כתיב (דברי הימים ב' ד') מחזיק בתים שלשת אלפים											ז	◊	יד:
ההוא לגודשא.											!	◊	יד:
שמע מינה: האי גודשה תלתא הוי.	אביי:										■	◊	יד:
שידה תיבה ומגדל, כוורת הקש, וכוורת הקנים, ובור ספינה אלכסנדריה, אף על פי שיש להן שולים והן מחזיקות ארבעים סאה בלח, שהן כוריים ביבש - טהורין.	ותנן נמי:										■		יד:
לחיין שאמרו - גובהן עשרה טפחים, ורחבן ועוביין כל שהוא.	[ת"ק]											■	יד:
רחבן שלשה טפחים.	רבי יוסי:											■	יד:
לחיין שאמרו כל												■	יד:
לימא תנן סתמא כרבי אליעזר, דאמר לחיין בעינן											ז		יד:
לא מאי לחיין - לחיין דעלמא.											!	◊	יד:

Talmud Navigator

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא-:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

עירובין-מבוי שהוא גבוה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו
מימרא																
אי הכי, קורה נמי ניתני קורות, ומאי קורות - קורות דעלמא																יד:
הכי קאמר: אותן לחיין שנחלקו בהן רבי אליעזר וחכמים - גובהן עשרה טפחים, ורוחבן ועוביין כל שהוא.																יד:
וכמה כל שהוא?																יד:
אפילו כחוט הסרבל.	תני רבי חייא:															יד:
עשה לחי לחצי מבוי - אין לו אלא חצי מבוי.	תנא:															יד:
פשיטא																יד:
אלא אימא: יש לו חצי מבוי.																יד:
האי נמי פשיטא																יד:
מהו דתימא: ליחוש דילמא אתי לאישתמושי בכוליה, קא משמע לן.																יד:
עשה לחי למבוי והגביהו מן הקרקע שלשה, או שהפליגו מן הכותל שלשה - לא עשה ולא כלום.	רבא:															יד:
אפילו לרבן שמעון בן גמליאל דאמר אמרינן לבוד - הני מילי למעלה אבל למטה, כיון דהויא מחיצה שהגדיין בוקעין בה - לא קאמר.																יד:
רחבן שלשה טפחים.	רבי יוסי:															יד:
אין הלכה כרבי יוסי לא בהילמי ולא בלחיין.	רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל:															יד:
בהילמי אמרת לן, בלחיין לא אמרת לן, מאי שנא בהילמי - דפליגי רבנן עליה, לחיין נמי פליגי רבנן עליה	אמר ליה רב הונא בר חנינא:															יד:
שאני לחיין, משום דקאי רבי כוותיה.	אמר ליה: [רב יוסף]															יד:
אין הלכה כרבי יוסי לא בהילמי ולא בלחיין.	רב רחומי מתני הכי, אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב:															יד:
אמר ליה: אמרת?	אמרו ליה:															יד:
לא.	אמר להו: [רב רחומי]															יד:
האלהים אמרה, וגמירנא לה מיניה, ומאי טעמא קא הדר ביה - משום דרבי יוסי נימוקו עמו.	רבא:															יד:
הילכתא מאי?	רבא בר רב חנן לאביי:															יד:
פוק חזי מאי עמא דבר.	אמר ליה: [אביי]															יד:
איכא דמתני לה אהא																יד:
השותה מים לצמא אומר שהכל נהיה בדברו	[תנן] [ת"ק]															יד:
בורא נפשות רבות וחטרונן על כל מה שבראת .	רבי טרפון:															יד:
הלכתא מאי?	רבא בר רב חנן לאביי:															יד:
פוק חזי מאי עמא דבר.	אמר ליה: [אביי]															יד:
לחי העומד מאליו. אביי אמר: הוי לחי.	איתמר: [אביי]															טו.

Talmud Navigator

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא-:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

עירובין-מבוי שהוא גבוה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	
לא הוי לחי.	רבא:																טו.
היכא דלא סמכינן עליה מאתמול - כולי עלמא לא פליגי דלא הוי לחי. כי פליגי - היכא דסמכינן עליה מאתמול.																	טו.
הוי לחי, דהא סמכינן עליה מאתמול.	אביי:																טו.
לא הוי לחי, כיון דמעיקרא לאו אדעתיה דהכי עבידי - לא הוי לחי.	רבא:																טו.
קא סלקא דעתך כי הוי דפליגי בלחי פליגי נמי במחיצה.																	טו.
העושה סוכתו בין האילנות, ואילנות דפנות לה - כשירה.	תא שמע:																טו.
הכא במאי עסקינן - שנענן מתחילה לכך.																	טו.
אי הכי, פשיטא																	טו.
מהו דתימא: ליגזור דילמא אתי לאישתמושי באילן, קא משמע לן.																	טו.
היה שם אילן או גדר או חיצת הקנים - נידון משום דיומד.	תא שמע:																טו.
הכא נמי במאי עסקינן - שעשאן מתחילה לכך.																	טו.
אי הכי מאי קא משמע לן?																	טו.
קא משמע לן: חיצת הקנים קנה קנה פחות משלשה טפחים, כדבעא מיניה אביי מרבה.																	טו.
אילן המסיד על הארץ, אם אין נופו גבוה מן הארץ שלשה טפחים - מטלטלין תחתיו.	תא שמע:																טו.
הכא נמי במאי עסקינן - שנענו מתחילה לכך.																	טו.
אי הכי, ליטלטל בכולו																	טו.
אין מטלטלין בו אלא בית סאתים	אלמה אמר רב הונא בריה דרב יהושע:																טו.
משום דהוי דירה שתשמישה לאויר, וכל דירה שתשמישה לאויר אין מטלטלין בה אלא בית סאתים.																	טו.
שבת בתל שהוא גבוה עשרה, והוא מארבע אמות ועד בית סאתים, וכן בנקע שהוא עמוק עשרה והוא מארבע אמות ועד בית סאתים, וקמה קצורה ושיבולות מקיפות אותה - מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה.	תא שמע:																טו.
וכי תימא, הכא נמי שעשה מתחילה לכך																	טו.
בשלמא קמה, לחיי. אלא תל ונקע מאי איכא למימר?																	טו.
אלא: במחיצות כולי עלמא לא פליגי דהויא מחיצה, כי פליגי בלחי.																	טו.
לחי משום מחיצה, ומחיצה העשויה מאליה הויא מחיצה.	אביי לטעמיה, דאמר:																טו.
לחי משום היכר - אי עבידא בידיים - הויא היכר, ואי לא - לא הוי היכר.	רבא לטעמיה, דאמר:																טו.
אבני גדר היוצאות מן הגדר, מובדלות זו מזו פחות משלשה - אין צריך לחי אחר, שלשה - צריך לחי אחר.	תא שמע:																טו.
הכא נמי, שבנאן מתחילה לכך.																	טו.
אי הכי פשיטא																	טו.
מהו דתימא למיסר בניינא הוא דעבידא, קא משמע לן.																	טו.

מימרא - statement
קושיא - challenge
שאלה - question
תירוץ - answer
ראיה - proof

♦ חלקים - disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה - central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת - insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא - key:

Talmud Navigator

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	טז	טז	טז	טז
עירובין-מבוי שהוא גבוה																מאן דאמר			
														◊					טו.
מימרא																תא שמע, דתני רבי חייא:			
														◊					טו.
כותל שצידו אחד כנוס מחברו, בין שנראה מבחוץ ושוה מבפנים, ובין שנראה מבפנים ושוה מבחוץ - נדון משום לחי.																			
																			טו.
הכא נמי שעשאו מתחילה לכך.																			
																			טו.
אי הכי מאי קא משמע לן																			
														◊					טו.
הא קא משמע לן: נראה מבחוץ ושוה מבפנים - נדון משום לחי.																			
																			טו.
דרב הוה יתיב בהווא מבואה, הוה יתיב רב הונא קמיה. אמר ליה לשמעיה זיל אייתי לי כוזא דמיא. עד דאתא נפל לחיא. אחוי ליה בדיה, קם אדוכתיה.																תא שמע: [רב]			
																			טו.
לא סבר לה מר לסמוך אדיקלא?																אמר ליה רב הונא:			
																			טו.
דמי האי מרבנן כמאן דלא פרשי אינשי שמעתא. מי סמכינן עליה מאתמול?																אמר: [רב]			
																			טו.
טעמא - דלא סמכינן, הא סמכינן - הוי לחי?																			
																			טו.
לימא אביי ורבא בדלא סמכינן עליה פליגי, הא סמכינן עליה - הוה לחי?																			
																			טו.
לא סלקא דעתך, דההוא ברקא דהוה בי בר חבו, דהווי פליגי בה אביי ורבא כולי שנייהו.																			
																			טו.
בכל עושין לחיין, אפילו בדבר שיש בו רוח חיים																[ת"ק]			
																			טו.
אוסר.																רבי מאיר:			
																			טו.
ומטמא משום גולל																[ת"ק]			
																			טו.
מטהר.																רבי מאיר:			
																			טו.
וכותבין עליו גיטי נשים																[ת"ק]			
																			טו.
פוסל.																רבי יוסי הגלילי:			
																			טו.
כל דבר שיש בו רוח חיים אין עושין אותו לא דופן לסוכה, ולא לחי למבוי, לא פסין לביראות, ולא גולל לקבר.																תניא, רבי מאיר:			
																			טו.
אף אין כותבין עליו גיטי נשים.																משום רבי יוסי הגלילי אמרו:			
																			טו.
מאי טעמא דרבי יוסי הגלילי?																			
																			טו.
(דברים כ"ד) ספר, אין לי אלא ספר, מניין לרבנות כל דבר, תלמוד לומר (דברים כ"ד) וכתב לה, מכל מקום. אם כן מה תלמוד לומר ספר - לומר לך: מה ספר דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל, אף כל דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל.																דתניא:			
																			טו.
ורבנן																			
																			טו.
מי כתיב בספר? ספר כתיב - לספירות דברים בעלמא הוא דאתא.																[רבנן]			
																			טו.
ורבנן, האי וכתב לה מאי דרשי ביה?																			
																			טו.
ההוא מבעי ליה: בכתיבה מתגרשת, ואינה מתגרשת בכסף, סלקא דעתך אמינא: הואיל ואיתקש יציאה להויה, מה הויה בכסף אף יציאה בכסף - קא משמע לן.																[רבנן]			
																			טו.
ורבי יוסי הגלילי, האי סברא מנא ליה?																			
																			טו.
נפקא ליה מספר כריתת - ספר כורתה, ואין דבר אחר כורתה.																[רבי יוסי הגלילי]			
																			טו.
ורבנן האי ספר כריתת מיבעי ליה לדבר הכורת בינו לבינה.																[רבנן]			
																			טו.
הרי זה גיטך על מנת שלא תשתי יין, על מנת שלא תלכי לבית אביך לעולם - אין זה כריתות. כל שלשים יום - הרי זה כריתות.																לכדתניא:			
																			טו.

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

עירובין-מבוי שהוא גבוה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	מאן דאמר												
ורבי יוסי הגלילי נפקא ליה מכרת כריתת.	[רבי יוסי הגלילי]	■										◊	טו:
ורבנן כרת כריתת לא דרשי.	[רבנן]	■										◊	טו:
שיירא שחנתה בבקעה והקיפיה כלי בהמה - מטלטלין בתוכה, ובלבד שיא גדר גבוה עשרה טפחים, ולא יהו פירצות יתרות על הבנין.												■	טז:
כל פירצה שהיא כעשר אמות - מותרת, מפני שהיא כפתח, יתר מכאן - אסור.												■	טז:
פרוץ כעומד. רב פפא אמר: מותר.	איתמר: [רב פפא]											◆	טז:
אסור.	רב הונא בריה דרב יהושע:											◆	טז:
מותר	רב פפא:											■	טז:
הכי אגמריה רחמנא למשה: לא תפרוץ רובה.	[רב פפא]											■	טז:
אסור	רב הונא בריה דרב יהושע:											■	טז:
הכי אגמריה רחמנא למשה: גזור רובה.	[רב הונא בריה דרב יהושע]											■	טז:
ולא יהו פירצות יתרות על הבנין	תנן:											◊	טז:
הא כבנין - מותר												◊	טז:
לא תימא הא כבנין מותר, אלא אימא: אם בנין יתר על הפירצה - מותר.												!	טז:
אבל כבנין מאי - אסור? אי הכי: ליתני לא יהו פירצות כבנין												◊	טז:
קשיא.												■	טז:
המקרה סוכתו בשפודין או בארוכות המטה, אם יש ריוח ביניהן כמותן - כשירה	תא שמע:											◊	טז:
הכא במאי עסקינן - כשנכנס ויוצא.												!	טז:
והא אפשר לצמצם												◊	טז:
במעדיף.	רבי אמי:											!	טז:
אם היו נתונים ערב - נתנו שתי, שתי - נתנו ערב.	רבא:											!	טז:
שיירא שחנתה בבקעה והקיפיה בגמלין, באוכפות, בעביטין בשליפין בקנים בקולחות - מטלטלין בתוכה ובלבד שלא יהא בין גמל לגמל כמלא גמל, ובין אוכף לאוכף כמלא אוכף, ובין עביט לעביט כמלא עביט.	תא שמע:											◊	טז:
הכא נמי, כשנכנס ויוצא.												!	טז:
נמצאת אתה אומר שלש מדות במחיצות כל שהוא פחות משלשה - צריך שלא יהא בין זה לזה שלשה, כדי שלא יזדקר הגדי בבת ראש.	תא שמע:											◊	טז:
כל שהוא שלשה ומשלשה עד ארבעה - צריך שלא יהא בין זה לזה כמלואו, כדי שלא יהא פרוץ כעומד. ואם היה פרוץ מרובה על העומד - אף כנגד העומד אסור.												◊	טז:
כל שהוא ארבעה ומארבעה עד עשר אמות - צריך שלא יהא בין זה לזה כמלואו, שלא יהא פרוץ כעומד. ואם היה פרוץ כעומד - כנגד העומד מותר, כנגד הפרוץ אסור, ואם היה עומד מרובה על הפרוץ - אף כנגד הפרוץ מותר.												◊	טז:
נפרצה ביותר מעשר - אסור.												◊	טז:
היו שם קנים הדוקרנים ועושה להן פיאה מלמעלה - אפילו ביותר מעשר מותר.												◊	טז:
שלשה ועד ארבעה, ובלבד שלא יהא בין זה לזה כמלואו	קתני מיהת רישא:											◊	טז:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

עירובין-מבוי שהוא גבוה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
תיובתא דרב פפא									ז		טז.	
מאי מלואו - נכנס ויוצא.	אמר לך רב פפא:								!	◊	טז.	
הכי נמי מסתברא								■			טז.	
אם היה פרוץ מרובה על העומד - אף כנגד העומד אסור.	מדקתני:							■	■	◊	טז.	
הא כעומד - מותר, שמע מינה.									■		טז.	
לימא תיהוי תיובתיה דרב הונא בריה דרב יהושע								ז		◊	טז.	
וליתעמיך, אימא סיפא:	אמר לך: [רב הונא בריה דרב יהושע]								!	◊	טז.	
אם היה עומד מרובה על הפרוץ - אף כנגד הפרוץ מותר.	[סיפא]								!	◊	טז.	
הא כפרוץ - אסור.									!		טז.	
סיפא קשיא לרב פפא, רישא קשיא לרב הונא בריה דרב יהושע.								ז			טז.	
סיפא לרב פפא לא קשיא - אידי דתנא רישא פרוץ מרובה על העומד תנא סיפא עומד מרובה על הפרוץ. רישא לרב הונא בריה דרב יהושע לא קשיא, אידי דבעי למיתני סיפא עומד מרובה על הפרוץ תנא רישא פרוץ מרובה על העומד.									!	◊	טז.	
בשלמא לרב פפא - משום הכי לא עריב להו ותני להו, אלא לרב הונא בריה דרב יהושע ליערבינהו וליתגנהו: כל שהוא פחות משלשה ושלשה - צריך שלא יהא בין זה לזה שלשה								ז		◊	טז.	
משום דלא דמי פסולא דרישא לפסולה דסיפא, פסולא דרישא - כדי שלא יודקר הגדי בבת אחת, פסולא דסיפא - שלא יהא פרוץ כעומד.									!	◊	טז.	
פחות משלשה מני - רבנן היא										◊	טז.	
פחות משלשה אמרינן לבוד, שלשה לא אמרינן לבוד.	דאמרי: [רבנן]									■	טז.	
כל שהוא שלשה ומשלשה ועד ארבעה	אימא סיפא:							■	ז	◊	טז.	
אתאן לרבן שמעון בן גמליאל									ז	◊	טז:	
פחות מארבעה לבוד	דאמר: [רבן שמעון בן גמליאל]								■	ז	טז:	
דאי רבנן - משלשה ועד ארבעה? שלשה וארבעה חד הוא									ז	◊	טז:	
מדרישא רבנן סיפא נמי רבנן, ומודו רבנן דכל למישרא כנגדו, אי איכא מקום ארבעה - חשיב, ואי לא - לא חשיב.	אביי:								!	◆	טז:	
מדסיפא רבן שמעון בן גמליאל רישא נמי רבן שמעון בן גמליאל, וכי אמר רבן שמעון בן גמליאל אמרינן לבוד - הני מיילי למעלה, אבל למטה הוה ליה כמחיצה שהגדיים בוקעין בה - לא אמרינן לבוד.	רבא:								!	◆	טז:	
דפנות הללו שרובן פתחים וחלונות - מותר, ובלבד שיהא עומד מרובה על הפרוץ.	תא שמע:									ז	◊	טז:
שרובן סלקא דעתך?									ז	ז	טז:	
אלא: שריבה בהן פתחים וחלונות מותר, ובלבד שיהא עומד מרובה על הפרוץ.										ז	◊	טז:
הא כפרוץ - אסור										■	ז	טז:
תיובתא דרב פפא - תיובתא.										ז	◊	טז:
והילכתא כוותיה דרב פפא.										■	◊	טז:
תיובתא והילכתא?										ז	◊	טז:

<p>◆ חלקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

עירובין-מבוי שהוא גבוה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
אין, משום דדייקא מתניתין כוותיה										!	◊
לא יהיו פרצות יתירות על הבנין.	דתנן:									!	◊
הא כבנין - מותר.										!	
מקיפין שלשה חבלים זה למעלה מזה וזה למעלה מזה, ובלבד שלא יהו בין חבל לחבירו שלשה טפחים. שיעור חבלים ועוביין - יתר על טפח, כדי שיהא הכל עשרה טפחים.											■
מקיפין בקנים, ובלבד שלא יהא בין קנה לחבירו שלשה טפחים.											■
בשיירא דברו, דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]										◆
לא דברו בשיירא, אלא בהווה.	חכמים:										◆
כל מחיצה שאינה של שתי ושל ערב אינה מחיצה, דברי רבי יוסי ברבי יהודה.	[רבי יוסי ברבי יהודה]										◆
אחד משני דברים.	חכמים:										◆
הרי אמרו עומד מרובה על הפרוץ בשתי - הוי עומד.	רב המנונא אמר רב:										■
בערב מאי?	בעי רב המנונא:										◊
שיעור חבלים ועוביין יתר על טפח, שיהו הכל עשרה טפחים.	אביי, תא שמע:										!
ואי איתא - למה לי יתר על טפח? ליעביד פחות משלשה וחבל משהו, פחות משלשה וחבל משהו, פחות מארבעה וחבל משהו											!
ותיסברא, האי פחות מארבעה היכא מוקים ליה?										?	◊
אי מוקים ליה תתאי										!	
הוה ליה כמחיצה שהגדיים בוקעין בה										?	
אי מוקים ליה עילאי										!	
אתי אוריא דהאי גיסא ודהאי גיסא ומבטל ליה.										?	
אי מוקים ליה במיצעי										!	
הוה ליה עומד מרובה על הפרוץ משתי רוחות. שמעת מינה עומד מרובה על הפרוץ משתי רוחות הוי עומד										?	
כגון דאייתי מחצלת דהוי שבעה ומשהו, וחקק בה שלשה ושבק בה ארבעה ומשהו, ואוקמיה בפחות משלשה.	אלא רב המנונא הכי קא מיבעיא ליה:									!	◊
מחיצה תלויה איבעיא ליה	רב אשי:									!	◊
מחיצה תלויה מהו שתתיר בחורבה?	כדבעא מיניה רבי טבלא מרב:									!	^
אין מחיצה תלויה מתרת אלא במים, קל הוא שהקלו חכמים במים.	אמר ליה: [רב]									!	!
מקיפין בקנים וכל.											■
בשירא - אין, ביחיד - לא.											◊
כל מחיצות שבת לא התירו ליחיד יותר מבית סאתים	והתניא רבי יהודה:									?	◊
לא נצרכא אלא ליתן להן כל צרכן, הכא נמי: ליתן להן כל צרכן.	כדאמר רב נחמן ואיתימא רב ביבי בר אבילי:									!	◊

<p>disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement ■ ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>											
עירובין-מבוי שהוא גבוה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא		מאן דאמר										
היכא איתמר דרב נחמן ואיתימא רב ביבי בר אביי										^		טז:
כל מחיצה שאינה של שתי וערב אינה מחיצה, דברי רבי יוסי ברבי יהודה.	אהא, דתנן: [רבי יוסי ברבי יהודה]								!		◊	טז:
ומי אמר רבי יוסי ברבי יהודה הכי?				ג					!			טז:
אחד יחיד ואחד - שיירא לחבלים, ומה בין יחיד לשיירא? - יחיד - נותנין לו בית סאתים, שנים - נותנין להם בית סאתים, שלשה נעשו שיירא, ונותנין להן בית שש דברי רבי יוסי ברבי יהודה.	והתניא: [רבי יוסי ברבי יהודה]			ג	♦				!		◊	טז:
אחד יחיד ואחד שיירא נותנין להן כל צרכן ובלבד שלא יהא בית סאתים פנוי.	הכמים:			ג	♦				!		◊	טז:
לא נצרכא אלא ליתן להן כל צרכן.	רב נחמן ואיתימא רב ביבי בר אביי:								!	!	◊	טז:
יחיד נותנין לו בית סאתים, שנים נותנין להן בית סאתים, שלשה - נעשו שיירא ונותנין להן בית שש.	דרש רב נחמן משום רבינו שמואל:										■	טז:
שבקת רבנן ועבדת כרבי יוסי ברבי יהודה?								ג				טז:
דברים שאמרת לפניכם טעות הן בידי	הדר אוקים רב נחמן אמורא עליה ודרש:										■	טז:
יחיד נותנין לו בית סאתים, שנים נותנין להן בית סאתים, שלשה נעשו שיירא - ונותנין להן כל צרכן.	ברם כך אמרו:										■	טז:
רישא רבי יוסי ברבי יהודה וסיפא רבנן								ג			◊	טז:
אין, משום דקאי אבוה בשיטתיה.										!	◊	יז:
שלשה, בחמש - אסורין, בשבע - מותרין.	רב גידל אמר רב:										■	יז:
אמר רב הכי?	אמרו ליה:							ג				יז:
אורייתא נביאי וכתבי, דאמר רב הכי.	אמר להו: [רב גידל]									!		יז:
מאי קשיא? דילמא הכי קאמר: הוצרכו לשה והקיפו בשבע - אפילו בשבע מותרין, לא הוצרכו אלא לחמש והקיפו בשבע - אפילו בחמש אסורין.	רב אשי:									!	◊	יז:
ובלבד שלא יהא בית סאתים פנוי	ואלא הא דקתני:							ג	■		◊	יז:
מאי לא פנוי מאדם?								ג				יז:
לא, פנוי מכלים.										!	◊	יז:
שלשה ומת אחד מהן, שנים ונתוספו עליהן. : חד אמר: שבת גורמת	איתמר: [חד]רב [הונא/רבי יצחק]										♦	יז:
דיורין גורמין.	[חד]רב הונא/רבי יצחק]										♦	יז:
תסתיים דרב הונא הוא דאמר שבת גורמת											■	יז:
עירב דרך הפתח ונסתם החלון, מהו?	דאמר רבה: בעאי מרב הונא, ובעאי מרב יהודה:								^	■	◊	יז:
שבת הואיל והותרה הותרה.	ואמר לוי: [רב הונא]								!	■	◊	יז:
תסתיים.											■	יז:
לימא רב הונא ורבי יצחק בפלוגתא דרבי יוסי ורבי יהודה קמיפלגי											ג	יז:
חצר שנפרצה משתי רוחותיה, וכן בית שנפרץ משתי רוחותיו, וכן מבוי שניטלו קורותיו או לחייו - מותרין לאותה שבת ואסורין לעתיד לבא, דברי רבי יהודה.	דתנן: [רבי יהודה]								♦	■	◊	יז:
אם מותרין לאותה שבת - מותרין לעתיד לבא, ואם אסורין לעתיד לבא - אסורין לאותה שבת.	רבי יוסי:								♦	■	◊	יז:

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

עירובין-מבוי שהוא גבוה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
לימא רב הונא דאמר כרבי יהודה, ורבי יצחק דאמר כרבי יוסי?										ז	◊
אנא דאמרי אפילו לרבי יוסי, עד כאן לא קאמר רבי יוסי התם - אלא דליתנהו למחיצות, הכא - איתנהו למחיצות.	אמר לך רב הונא:									!	◊
אנא דאמרי אפילו לרבי יהודה, עד כאן לא קאמר רבי יהודה התם אלא דאיתנהו לדירין - הכא ליתנהו לדירין.	רבי יצחק:									!	◊
אחד משני דברים.	חכמים:										■
היינו תנא קמא										ז	
איכא בינייהו יחיד בישוב.										!	◊
ארבעה דברים פטרו במחנה:											■
מביאין עצים מכל מקום ופטורין מרחיצת ידים, ומדמאי, ומלערב.											■
מחנה היוצאת למלחמת הרשות - מותרין בגזל עצים יבשים.	תנו רבנן:										◊
אף חונין בכל מקום, ובמקום שנהרגו שם נקברין.	רבי יהודה בן תימא:										■
מותרין בגזל עצים יבשים.											■
האי תקנתא דיהושע הוה										ז	
עשרה תנאים התנה יהושע: שיהו מרעין בחורשין ומלקטין עצים משדותיהן	דאמר מר:									ז	◊
התם בהיזמי והיגי, הכא בשאר עצים.										!	◊
אי נמי: התם במחוכרין, הכא בתלושין.										!	◊
אי נמי: התם בלחין, הכא ביבשים.										!	◊
אף חונין בכל מקום ובמקום שנהרגים שם נקברים.	רבי יהודה בן תימא:										■
פשיטא, מת מצוה הוא, ומת מצוה קונה מקומן										ז	
לא צריכא, אף על גב דאית ליה קוברין										!	◊
איזהו מת מצוה - כל שאין לו קוברין, קורא ואחרים עונין אותו - אין זה מת מצוה.	דתניא:									!	
ומת מצוה קנה מקומו?										ז	
המוצא מת מוטל בסרטיא - מפניהו לימין אסרטיא או לשמאל אסרטיא. שדה בור ושדה ניר - מפניהו לשדה בור, שדה ניר ושדה זרע - מפניהו לשדה ניר, היו שתיהן נירות, שתיהן זרועות, שתיהן בורות מפנהו לכל רוח שירצה	והתניא:									ז	◊
הכא במת מוטל על המיצר עסקינן, מתוך שניתנה רשות לפנותו מן המיצר - מפניהו לכל רוח שירצה.	רב ביבי:									!	◊
ופטורין מרחיצת ידים.											■
לא שנו אלא מים ראשונים אבל מים אחרונים חובה.	אביי:										■
מפני מה אמרו מים אחרונים חובה מפני שמלח סודמית יש, שמסמא את העינים.	רב חייא בר אשי:										■
ומשתכחא כקורטא בכורא	אביי:										■
כייל מילתא מאי?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:									^	◊

Talmud Navigator

✦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story ✦ מרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ✦ ראיה-proof		מקרא-key:											
עירובין-מבוי שהוא גבוה		מאן דאמר											
מימרא		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
הא לא מיבעיא.	אמר ליה: [רב אשי]										◊	י:	
ומדמאי											■	<	י:
מאכילין את העניים דמאי ואת אכסניא דמאי.	דתנן:										■	י:	
אין מאכילין את העניים דמאי ואת אכסניא דמאי	רב הונא: תנא, בית שמאי:										◊ ■	י:	
מאכילין את העניים דמאי ואת אכסניא דמאי.	בית הלל:										◊ ■	י:	
ומלערב.											■	<	י:
לא שנו אלא עירובי הצירות, אבל עירובי תחומין - חייבין.	דבי רבי ינאי:										■	◊	י:
לוקין על עירובי תחומין דבר תורה.	דתני רבי הייא:										■	י:	
וכי לוקין על לאו שבאל?	מתקף לה רבי יונתן:										⚡	י:	
אלא מעתה דכתיב (ויקרא יט) אל תפנו אל האבת ואל הידענים, הכי נמי דלא לקי?	מתקף רב אחא בר יעקב:										⚡	י:	
רבי יונתן הכי קשיא ליה לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין, וכל לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין אין לוקין עליו.											⚡	◊	י:
מי כתיב אל יוציא? (שמות טז) אל יצא כתיב.	רב אשי:										⚡	◊	י:
הדרן עלך מבוי											◊		

מימרא-statement ■
קושיא-challenge †
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

הולקים-disputants ♦
נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review ◊
מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment <
מעשה-story O

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-עושין פסים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
מימרא																						
עושין פסין לביראות, ארבעה דיומדין נראין כשמונה, דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]																					
שמונה נראין כשנים עשר, ארבעה דיומדין וארבעה פשוטין. גובהן עשרה טפחים ורוחבן ששה, ועוביים כל שהוא.	רבי מאיר:																					
וביניהן כמלא שתי רבקות של שלש שלש בקר, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]																					
של ארבע. קשורות ולא מותרות, אחת נכנסת ואחת יוצאת.	רבי יהודה:																					
מותר להקריב לבאר ובלבד שתהא פרה ראשה ורובה בפנים ושותה.																						
מותר להרחיק כל שהוא. ובלבד שירבה בפסין.	[רבנן]																					
עד בית סאתים.	רבי יהודה:																					
לא אמרו בית סאתים אלא לגנה ולקרפף. אבל אם היה דיר או סהר או מוקצה או חצר - אפילו בית חמשת כורין אפילו בית עשרה כורין מותר, ומותר להרחיק כל שהוא ובלבד שירבה בפסין.	אמרו לו:																					
לימא מתניתין דלא כתנאי																						
עושין פסין לבור וחבלין לשיירא.	דתנאי: [ת"ק]																					
חבלין לבור, אבל לא פסין.	חנניא:																					
אפילו תימא חנניא, בור לחוד באר לחוד.																						
מדלא קתני חנניא אומר עושין חבלין לבור ופסין לבאר - מכלל דלחנניא לא שנא בור ולא שנא באר, חבלין - אין, פסין - לא.	איכא דאמרי:																					
לימא מתניתין דלא כתנאי																						
אפילו תימא חנניא, למאי דקאמר תנא קמא קא מהדר ליה.																						
לימא מתניתין דלא כרבי עקיבא																						
אחד באר הרבים ובור הרבים ובאר היחיד - עושין להן פסין, אבל בור היחיד עושין לו מחיצה גבוה עשרה טפחים, דברי רבי עקיבא.	דתנן: [ר"ע]																					
ואילו הכא קתני לביראות, לביראות - אין, לבורות - לא.																						
אפילו תימא רבי עקיבא, באר מים חיים דפסיקא ליה - לא שנא דרבים ולא שנא דיחיד קתני, בור מכוונסין דלא פסיקא ליה - לא קתני.																						
לימא מתניתין דלא כרבי יהודה בן בבא																						
אין עושין פסין אלא לבאר הרבים בלבד	דתנן, רבי יהודה בן בבא:																					
ואילו הכא קתני לביראות לא שנא דרבים ולא שנא דיחיד																						
אפילו תימא רבי יהודה בן בבא, מאי ביראות - ביראות דעלמא.																						
מאי דיומדין?																						
דיו עמודין.	רבי ירמיה בן אלעזר:																					
ד"ו למ'נודה שב"ח זונ"ת נתק"לקל במיד"ה שלש"ה סימן.																						
כל השיתין פטורין חוץ מן הדיופרא.	תנן התם, רבי יהודה:																					
מאי דיופרא?																						

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

עירובין-עושיין פסים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
אילן העושה דיו פירות בשנה.	עולא:									!	◊	יה.	
דיו פרצוף פנים היה לו לאדם הראשון, שנאמר (תהלים קל"ט) אהור וקדם צרתני.	רבי ירמיה בן אלעזר:										■	◊	יה.
כתיב (בראשית ב') ויבן ה' אלהים את הצלע וגו'											■	◊	יה.
פרצוף	חד: [רב/שמואל]									◆	■	◊	
זנב	וחד: [רב/שמואל]									◆	■	◊	יה.
בשלמא למאן דאמר פרצוף - היינו דכתיב אהור וקדם צרתני, אלא למאן דאמר זנב - מאי אהור וקדם צרתני?											◊	◊	יה.
כדרכי אמי										!			יה.
אהור למעשה בראשית, וקדם לפורענות.	דאמר רבי אמי:									■	!	◊	יה.
בשלמא אהור למעשה בראשית - דלא איברי עד מעלי שבתא, אלא וקדם לפורענות מאי היא?											◊	◊	יה.
אילימא משום קלה										!			יה.
הא בתחילה נתקלל נחש, ולבסוף נתקללה חוה, ולבסוף נתקלל אדם											◊		יה.
אלא למבול, דכתיב (בראשית ז') וימח את כל היקום אשר על פני האדמה מאדם ועד בהמה וגו'.										!		◊	יה.
בשלמא למאן דאמר פרצוף - היינו דכתיב (בראשית ב') וייצר, תרין יודי"ן. אלא למאן דאמר זנב - מאי וייצר?											◊	◊	יה.
כדרכי שמעון בן פזי										!			יה.
אוי לי מיצרי אוי לי מיוצרי.	דאמר רבי שמעון בן פזי:									■	!	◊	יה.
בשלמא למאן דאמר פרצוף - היינו דכתיב (בראשית ה') זכר ונקבה בראם, אלא למאן דאמר זנב - מאי זכר ונקבה בראם?											◊	◊	יה.
לכדרכי אבהו.										!			יה.
כתיב זכר ונקבה בראם, וכתיב (בראשית א') (כי) בצלם אלהים ברא אתו - בתחלה עלתה במחשבה לבראות שנים ולבסוף לא נברא אלא אחד.	דרכי אבהו רמי:									■	!	◊	יה.
בשלמא למאן דאמר פרצוף - היינו דכתיב (בראשית ב') ויסגר בשר תחתנה, אלא למאן דאמר זנב - מאי ויסגר בשר תחתנה?											◊	◊	יה.
לא נצרכה אלא למקום חתך.	רב זביד ואיתימא רבי ירמיה, ואיתימא רב נחמן בר יצחק:									!		◊	יה.
בשלמא למאן דאמר זנב - היינו דכתיב ויבן, אלא למאן דאמר פרצוף, מאי ויבן?											◊	◊	יה.
לכדרכי שמעון בן מנסיא										!			יה.
ויבן ה' אלהים את הצלע - מלמד שקילעה הקדוש ברוך הוא לחוה והביאה לאדם הראשון, שכן בכרכי הים קורין לקלעיתא בנייתא.	דדריש רבי שמעון בן מנסיא:									■	!	◊	יה.
דבר אחר: ויבן ה' אלהים אמר רב חסדא ואמרי לה במתניתא תנא: מלמד שבנאה הקדוש ברוך הוא לחוה כבניין אוצר, מה אוצר זה רחב מלמטה וקצר מלמעלה כדי לקבל את הפירות - אף האשה רחבה מלמטה וקצרה מלמעלה כדי לקבל את הולד.	[רב חסדא ואמרי לה במתניתא תנא]									!		◊	יה.
ויביאה אל האדם מלמד שעשה הקדוש ברוך הוא שושבינות לאדם הראשון, מכאן לגדול שיעשה שושבינות לקטן ואל ירע לו.										■		◊	יה:
ולמאן דאמר פרצוף, הי מינייהו סגי ברישא?											^		יה:
מסתברא דזכר סגי ברישא.	רב נחמן בר יצחק:									!		◊	יה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-עושיין פסים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
לא ילך אדם אחורי אשה בדרך, ואפילו היא אשתו. נודמנה על הגשר - יסלקנה לצדדין. וכל העובר אחורי אשה בנהר אין לו חלק לעולם הבא.	דתניא:									!	◊	יה:
המרצה מעות לאשה מידו לידה או מידה לידו בשביל שיסתכל בה, אפילו דומה למשה רבינו שקיבל תורה מהר סיני - לא ינקה מדינה של גיהנם. ועליו הכתוב אומר (משלי י"א) יד ליד לא ינקה רע - לא ינקה מדינה של גיהנם.	תנו רבנן:											יה:
מנוח עם הארץ היה, שנאמר (שופטים י"ג) ויקם וילך מנוח אחרי אשתו.	רב נחמן:											יה:
אלא מעתה, גבי אלקנה דכתיב וילך אלקנה אחרי אשתו, הכי נמל? וגבי אלישע דכתיב (מלכים ב' ד') ויקם וילך אחריה, הכי נמל?	מתקיף לה רב נחמן בר יצחק:									?	◊	יה:
אלא: אחרי דבריה ועצתה, הכא נמי: אחרי דבריה ועצתה.												יה:
ולמאי דאמר רב נחמן מנוח עם הארץ היה, אפילו בי רב נמי לא קרא. דכתיב (בראשית כ"ד) ותקם רבקה ונערתיה ותרכבנה על הגמלים ותלכנה אחרי איש - ולא לפני איש.	רב אשי:											יה:
אחרי ארי ולא אחרי אשה, אחרי אשה ולא אחרי עבודת כוכבים, אחרי עבודת כוכבים ולא אחורי בית הכנסת בשעה שמתפללין.	רבי יוחנן:											יה:
כל אותן השנים שהיה אדם הראשון בנידוי הוליד רוחין ושידין ולילין, שנאמר (בראשית ה') ויחי אדם שלשים ומאת שנה ויוולד בדמותו כצלמו, מכלל דעד האידנא לאו כצלמו אוליד.	ואמר רבי ירמיה בן אלעזר:											יה:
אדם הראשון חסיד גדול היה, כיון שראה שנקנסה מיתה על ידו ישב בתענית מאה ושלישים שנה, ופירש מן האשה מאה ושלישים שנה והעלה זרוי תאנים על בשרו מאה ושלישים שנה?	מיתבי, היה רבי מאיר אומר:									?	◊	יה:
כי קאמרינן ההוא - בשכבת זרע דחזא לאונסיה.										!	◊	יה:
מקצת שבחו של אדם אומרים בפניו, וכולו שלא בפניו. מקצת שבחו בפניו - דכתיב (בראשית ז') כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה, כולו שלא בפניו - דכתיב (בראשית ו') נח איש צדיק תמים היה בדרתיו.	ואמר רבי ירמיה בן אלעזר:											יה:
מאי דכתיב (בראשית ח') והנה עלה זית טרף בפיה - אמרה יונה לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהיו מזונותי מרורין כזית ומסורין בידך, ואל יהיו מתוקין כדבש ותלוין ביד בשר ודם. כתיב הכא טרף, וכתיב התם (משלי ל') הטריפני להם חקי.	ואמר רבי ירמיה בן אלעזר:											יה:
כל בית שנשמעין בו דברי - תורה בלילה - שוב אינו נחרב, שנאמר (איוב ל"ה) ולא אמר איה אלוה עושי נתן זמירות בלילה.	ואמר רבי ירמיה בן אלעזר:											יה:
מיום שחרב בית המקדש דיו לעולם שישתמש בשתי אותיות, שנאמר (תהלים ק"ג) כל הנשמה תהלל יה הללויה.	ואמר רבי ירמיה בן אלעזר:											יה:
נתקללה בבל - נתקללו שכיניה, נתקללה שומרון - נתברכו שכיניה. נתקללה בבל נתקללו שכיניה - דכתיב (ישעיהו י"ד) ושמתיה למורש קפד ואגמי מים. נתקללה שומרון נתברכו שכיניה - דכתיב (מיכה א') ושמתי שמרון לעי השדה למטעי כרם.	ואמר רבי ירמיה בן אלעזר:											יה:
בא וראה שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם: מדת בשר ודם מתחייב אדם הריגה למלכות מטילין לו חכה לתוך פיו כדי שלא יקלל את המלך, מדת הקדוש ברוך הוא אדם מתחייב הריגה למקום - שותק, שנאמר (תהלים ס"ה) לך דמיה תהלה. ולא עוד אלא שמשבח, שנאמר תהלה. ולא עוד אלא שדומה לו כאילו מקריב קרבן שנאמר (תהלים ס"ה) ולך ישלם נדר.	ואמר רבי ירמיה בן אלעזר:											יט.
מאי דכתיב (תהלים פ"ד) עברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם ברכות יעטה מורה עברי - אלו בני אדם שעוברין על רצונו של הקדוש ברוך הוא, עמק - שמעמיקין להם גיהנם, הבכא - שבוכין ומורידין דמעות כמעין של שיתין, גם ברכות יעטה מורה - שמצדיקין עליהם את הדיון, ואומרים לפניו: רבונו של עולם יפה דנת, יפה זכית, יפה חייבת, ויפה תקנת גיהנם לרשעים גן עדן לצדיקים.	היינו דאמר רבי יהושע בן לוי:											יט.
איני?										?		יט.
רשעים אפילו על פתחו של גיהנם אינם חוזרין בתשובה, שנאמר (ישעיהו ס"ו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים בי וגו' שפשעו לא נאמר, אלא הפשעים - שפשעים והולכין לעולם.	והאמר רבי שמעון בן לקיש:									?	◊	יט.
לא קשיא הא - בפושעי ישראל, הא - בפושעי עובדי כוכבים.										!	◊	יט.
הכי נמי מסתברא, דאם כן קשיא דריש לקיש אדריש לקיש.												יט.
פושעי ישראל אין אור גיהנם שולטת בהן קל וחומר ממזבח הזהב, מה מזבח הזהב שאין עליו אלא כעובי דינר זהב עמד כמה שנים ולא שלטה בו האור, פושעי ישראל שמליאין מצות כרמון שנאמר (שיר השירים ו') כפלה הרמון רקתך.	דאמר ריש לקיש:											יט.
אל תיקרי רקתך אלא ריקתך, שאפילו ריקתך שבך מליאין מצות כרמון - על אחת כמה וכמה.	ואמר רבי שמעון בן לקיש:											יט.
אלא הא דכתיב עברי בעמק הבכא										?		יט.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

עירובין-עושין פסים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
הוא דמחייבי הדין שעתא בגיהנם, ואתי אברהם אבינו ומסיק להו ומקבל להו, בר מישאל שבא על הגויה דמשכה ערלתו ולא מבשקר ליה.											◊	יט.
השתא דאמרת הפשעים דפשעי ואולי, אלא מעתה דכתיב המוציא והמעלה דמסיק ודמפיק הוא? אלא דאסיק ואפיק, הכי נמי: דפשעי הוא.	מתקיף לה רב כהנא:									?	◊	יט.
שלשה פתחים יש לגיהנם, אחד במדבר ואחד בים ואחד בירושלים. במדבר, דכתיב (במדבר ט"ז) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאלה, בים דכתיב (יונה ב') מבטן שאול שועתי שמעת קולי, בירושלים דכתיב (ישעיהו ל"א) נאם ה' אשר אור לו בציון ותנור לו בירושלים.	ואמר רבי ירמיה בן אלעזר:										■	יט.
אשר אור לו בציון - זו גיהנם, ותנור לו בירושלים - זו פתחה של גיהנם.	ותנא דבי רבי ישמעאל:										■	יט.
ותו ליכא?											?	יט.
והאמר רבי מריון אמר רבי יהושע בן לוי, ואמרי לה תנא רבה בר מריון בדבי רבי יוחנן בן זכאי:											■	יט.
דילמא היינו בירושלים.											!	יט.
שבעה שמות יש לגיהנם, ואלו הן: שאול ואבדון, ובאר שחת, ובאר שאון, וטיט היון, וצלמות, וארץ התחתית.	רבי יהושע בן לוי:										■	יט.
שאול דכתיב (יונה ב') מבטן שאול שועתי שמעת קולי.											■	יט.
אבדון דכתיב (תהלים ט"ז) היספר בקבר חסדך אמונתך באבדון.											■	יט.
באר שחת דכתיב (תהלים ק"ו) כי לא תעזב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת											■	יט.
ובור שאון וטיט היון דכתיב (תהלים מ') ויעלני מבור שאון מטיט היון.											■	יט.
וצלמות דכתיב (תהלים ק"ו) ישבי חשך וצלמות											■	יט.
וארץ התחתית - גמרא הוא.											■	יט.
ותו ליכא? והאיכא גיהנם - גיא שעמוקה כגיהנם שהכל יורד לה על עסקי חנם.											?	יט.
והאיכא תפתה, דכתיב (ישעיהו ל') כי ערוך מאתמול תפתה											?	יט.
ההוא - שכל המתפתה ביצרו יפול שם.											!	יט.
גן עדן, אמר ריש לקיש: אם בארץ ישראל הוא - בית שאן פתחו, ואם בערביא - בית גרם פתחו, ואם בין הנהרות הוא - דומסקנין פתחו.	[ריש לקיש]										■	יט.
בבבל - אביי משתבח בפירי דמעבר ימינא	[אביי]										■	יט.
רבא משתבח בפירי דהרפניא.	[רבא]										■	יט.
וביניהן כמלוא שתי וכו'.											■	יט.
פשיטא, כיון דתנא ליה דקשורות הוו אנן ידעינן דלא הוו מותרות											?	יט.
מהו דתימא: קשורות כעין קשורות, אבל ממש לא - קא משמע לן ולא מותרות.											!	יט.
אחת נכנסת ואחת יוצאת.											■	יט.
רבקה נכנסת ורבקה יוצאת.	תנא:										■	יט.
כמה ראשה ורובה של פרה - שתי אמות. וכמה עוביה של פרה - אמה ושני שלישי אמה, שהן כעשר, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]										■	יט.
כשלש עשרה אמה וכארבע עשרה אמה.	רבי יהודה:										■	יט.

מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■	◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מקרא-key:
--	---	-----------

Talmud Navigator

עירובין-עושיין פסים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
כעשר? הא עשר הויין											ז										יט:	
משום דבעי למיתנא סיפא כשלש עשרה																						יט:
כשלש עשרה טפי הויין																						יט:
משום דבעי למתני כארבע עשרה																						יט:
וכארבע עשרה הא לא הויא																						יט:
יתירות על שלש עשרה, ואינן מגיעות לארבע עשרה.	רב פפא:																					יט:
בבור שמונה דכולי עלמא לא פליגי דלא בעינן פשוטין, בבור שתים עשרה - דכולי עלמא לא פליגי דבעינן פשוטין.	רב פפא:																					יט:
כי פליגי - משמונה עד שתים עשרה.																						יט:
לרבי מאיר בעינן פשוטין	[רבי מאיר]																					יט:
לרבי יהודה לא בעינן פשוטין.	[רבי יהודה]																					יט:
ורב פפא מאי קא משמע לן? תנינא																						יט:
רב פפא ברייתא לא שמיע ליה, וקא משמע לן כברייתא.																						יט:
ארי"ך יות"ר בת"ל חיצ"ת חצ"ר שיבש"ה סימן.																						יט:
האריך בדיומדין כשיעור פשוטין, לרבי מאיר מהו?	בעא מיניה אביי מרבה:																					יט:
ובלבד שירבה בפסין.	אמר ליה: [רבה] תניתה:																					יט:
מאי לאו דמאריך בדיומדין?																						יט:
לא, דמפיש ועביד פשוטין.																						יט:
אי הכי האי ובלבד שירבה בפסין? עד שירבה פסין מיבעי ליה																						יט:
תני: עד שירבה פסין.																						יט:
ובלבד שירבה בפסין	איכא דאמרי, אמר ליה: [רבה] תניתה:																					יט:
מאי לאו דמפיש ועביד פשוטין?																						יט:
לא, דמאריך בדיומדין.																						יט:
הכי נמי מסתברא, מדקתני ובלבד שירבה בפסין - שמע מינה.																						יט:
יותר משלש עשרה אמה ושלש לרבי יהודה מהו? פשוטין עביד או בדיומדין מאריך?	בעא מיניה אביי מרבה:																					יט:
כמה הן מקורבין - כדי ראשה ורובה של פרה, וכמה מרוחקין - אפילו כור ואפילו כוריים	אמר ליה: [רבה] תניתה: [רבנן]																					יט:
בית סאתים - מותר, יותר מבית סאתים - אסור.	רבי יהודה:																					יט:
אי אתה מודה בדיר וסוהר ומוקצה וחצר אפילו בת חמשת כורים ואפילו בת עשרה כורים שמתר?	אמרו לו רבי יהודה:																					יט:
זו מחיצה, ואלו פסין.	אמר להן: [רבי יהודה]																					יט:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-עושיין פסים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	
ואם איתא - זו מחיצה וזו מחיצה מיבעי ליה											◊		
זו תורת מחיצה עליה, ופרצותיה בעשר, ואלו תורת פסין עליהן - ופרצותיהן בשלש עשרה אמה ושליש.	הכי קאמר: [רבי יהודה]										!	◊	
תל המתלקט עשרה מתוך ארבע נידון משום דיומד, או אינו נידון משום דיומד?	בעא מיניה אביי מרבה:										^	◊	
היתה שם אבן מרובעת רואין, כל שאילו תחלק ויש בה אמה לכאן ואמה לכאן - נידון משום דיומד, ואם לאו - אינו נידון משום דיומד.	אמר ליה: [רבה] תניתוה, רבי שמעון בן אלעזר:										♦	!	◊
היתה שם אבן עגולה רואין כל שאילו תחלק ותחלק, ויש בה אמה לכאן ואמה לכאן - נידון משום דיומד, ואם לאו - אינו נידון משום דיומד.	רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:										♦	!	◊
במאי קא מפלגי?											^		
חד רואין אמרינן, תרי רואין - לא אמרינן.	מר סבר: [רבי שמעון בן אלעזר]										♦	!	◊
אפילו תרי רואין נמי אמרינן.	ומר סבר: [רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה]										♦	!	◊
חיצת הקנים, קנה קנה פחות משלשה נידון משום דיומד או לאו?	בעא מיניה אביי מרבה:										^	◊	
היה שם אילן או גדר או חיצת הקנים - נידון משום דיומד.	אמר ליה: [רבה] תניתוה:										◊		
מאי לאו קנה קנה פחות משלשה											◊		
לא, גודריתא דקני.											!		
אי הכי - היינו אילן											◊		
ואלא מאי - קנה קנה פחות משלשה, היינו גדר אלא מאי אית לך למימר - תרי גווני גדר, הכא נמי - תרי גווני אילן.											!	◊	
גודריתא דקני מאי?	איכא דאמרי: גודריתא דקני קא מיבעיא ליה: [רבה]										^	◊	
היה שם גדר או אילן או חיצת הקנים - נידון משום דיומד	אמר ליה: [רבה] תניתוה:										◊		
מאי לאו גודריתא דקני?											◊		
לא, קנה קנה פחות משלשה.											!		
אי הכי היינו גדר											◊		
ואלא מאי - גודריתא דקני, היינו אילן אלא מאי אית לך למימר - תרי גווני אילן, הכא נמי - תרי גווני גדר.											!	◊	
חצר שראשה נכנס לבין הפסין, מהו לטלטל מתוכה לבין הפסין, ומבין הפסין לתוכה?	בעא מיניה אביי מרבה:										^	◊	
מותר.	אמר ליה: [רבה]										!	◊	
שתים מאי?	[אביי מרבה]										^	◊	
אסור.	אמר ליה: [רבה]										!	◊	
שתים אסורין, ואפילו עירבו, גזירה שמא יאמרו עירוב מועיל לבין הפסין.	רב הונא:										♦	■	◊
עירבו מותר.	רבא:										♦	■	◊
תניא דמסייע לך:	אביי לרבא:										■		
חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין - מותר לטלטל מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה, אבל שתים - אסור, במה דברים אמורים - שלא עירבו, אבל עירבו - מותרין.	[תניא]										■	■	◊

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story **! תירוץ-answer**
proof-ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-עושיין פסים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מימרא														
לימא תיהוי תיובתא דרב הונא						ז						כ.		
התם דהדרן וערבן.	אמר לך רב הונא:					!					◊	כ.		
יבשו מים בשבת מהו?	בעא מיניה אביי מרבה:										^	כ.		
כלום נעשית מחיצה אלא בשביל מים, מים אין כאן - מחיצה אין כאן.	אמר ליה: [רבה]										!	כ.		
יבשו מים בשבת ובאו בשבת מהו?	בעי רבין:											^	כ.	
יבשו בשבת לא תיבעי לך. דבעי מיניה דמר ופשיט לי דאסיר. באו נמי לא תבעי לך - דהוה ליה מחיצה העשויה בשבת	אמר ליה אביי:											!	כ.	
כל מחיצה העשויה בשבת, בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון - שמה מחיצה.	ותניא:											!	כ.	
לא שנו אלא לזרוק, אבל לטלטל - לא	ולאו איתמר עלה, אמר רב נחמן:											ז	כ.	
כי איתמר דרב נחמן - אמזיד איתמר.												!	כ.	
הזורק לבין פסי הביראות - חייב.	רבי אלעזר:												■	כ.
פשיטא אי לאו מחיצה היא היכי משתרי ליה למלאות?												ז	כ.	
לא צריכא, דעבד כעין פסי ביראות ברשות הרבים, וזרק לתוכה - חייב.												!	כ.	
הא נמי פשיטא אי לאו דבעלמא מחיצה היא - גבי בור היכי משתרי ליה לטלטלי?												ז	כ.	
לא צריכא, אף על גב דקא בקעי בה רבים.												!	כ.	
ומאי קא משמע לן - דלא אתו רבים ומבטלי מחיצתא, הא אמר רבי אלעזר חדא זימנא												ז	כ.	
אם היתה דרך רשות הרבים מפסקתן, יסלקנה לצדדין	דתנן, רבי יהודה:											ז	כ.	
אינו צריך.	חכמים:											ז	כ.	
כאן הודיעך כחן של מחיצות.	רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרווייהו:											ז	כ.	
אי מהתם - הוה אמינא: כאן - ולא סבירא ליה, קא משמע לן: כאן - וסבירא ליה.												!	כ.	
ולימא הא ולא בעי הך												ז	כ.	
חדא מכלל חבירתה איתמר.												!	כ.	
מותר להקריב לבאר וכו'.													■	כ.
לא יעמוד אדם ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד, ברשות היחיד וישתה ברשות הרבים, אלא אם כן מכניס ראשו ורובו למקום שהוא שותה, וכן בגת.	תנן התם:												■	כ.
גבי אדם הא אמר דבעי ראשו ורובו גבי פרה, מי בעינן לה ראשה ורובה או לא?													^	כ.
כל היכא דקא נקיט מנא ולא נקיט לה - לא תיבעי לך דבעי ראשה ורובה מלגיו. כי תבעי לך - היכא דנקיט מנא ונקיט לה, מאי?													^	כ.
תניתוה, ובלבד שתהא הפרה ראשה ורובה מבפנים ושותה.	אמר ליה:												ז	כ.
מאי לאו דנקיט לה ונקיט מנא													ז	כ.
לא, דנקיט מנא ולא נקיט לה.													!	כ.

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

עירובין-עושיין פסים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכי נקיט מנא ולא נקיט לה מי שרי?												כ:
לא ימלא אדם מים ויתן בשבת לפני בהמתו, אבל ממלא הוא ושופך, והיא שותה מאיליה	והתניא:											כ:
הכא באבוס העומד ברשות הרבים, גבוה עשרה טפחים ורוחב ארבעה וראשו אחד נכנס לבין הפסין, גזרה דילמא חזי ליה לאבוס דמקלקל ואתי לתקוניה ודרא ליה לדוולא בהדיה, וקא מפיק מרשות היחיד לרשות הרבים.	הא אתמר עלה, אמר אביי:											כ:
וכי האי גוונא מי מייחייב?												כ:
המפנה חפציו מזוית לזוית ונמלך עליהן והוציאן - פטור, שלא היתה עקירה משעה ראשונה לכך אלא, זמנין דמתקן ליה והדר מעייל ליה, וקא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד.	והאמר רב ספרא אמר רבי אמי אמר רבי יוחנן:											כ:
גבי אדם - קא האמרין דסגי ליה בראשו ורובו. גבי פרה מי סגי לה בראשה ורובה, או לא?	איכא דאמרי:											כ:
היכא דנקיט מנא ונקיט לה - לא תיבעי לך דסגי לה בראשה ורובה, אלא כי תיבעי לך דנקיט מנא ולא נקיט לה, מאי?												כ:
ובלבד שתהא פרה ראשה ורובה מבפנים ושותה.	אמר ליה: תניתוה											כ:
מאי לאו דנקיט מנא ולא נקיט לה												כ:
לא, דנקיט מנא ונקיט לה.												כ:
והכי נמי מסתברא, דאי נקיט מנא ולא נקיט לה מי שרי?												כ:
לא ימלא אדם מים ויתן לפני בהמתו, אבל ממלא ושופך והיא שותה מאיליה	והתניא:											כ:
הכא באבוס העומד ברשות הרבים גבוה עשרה טפחים - ורוחב ארבעה, וראשו נכנס לבין הפסין, דזמנין דחזי ליה לאבוס דמקלקל ואתי לתקוניה, ודרי ליה לדוולא בהדיה וקא מפיק מרשות היחיד לרשות הרבים.	הא איתמר עלה, אמר אביי:											כ:
וכי האי גוונא מי מייחייב?												כ:
המפנה חפציו מזוית לזוית ונמלך עליהן והוציאן - פטור, שלא היתה עקירה משעה ראשונה לכך אלא, זמנין דמתקן ליה והדר מעייל ליה, וקא מעייל ליה מרשות הרבים לרשות היחיד.	והאמר רב ספרא אמר רבי אמי אמר רבי יוחנן:											כ:
גמל שראשו ורובו מבפנים - אובסין אותו מבפנים.	תא שמע:											כ:
והא איבוס כמאן דנקיט מנא ונקיט לה דמיא, וקא בעינן ראשה ורובה												כ:
שאני גמל, הואיל וצוארו ארוך.	רב אחא בר רב הונא אמר רב ששת:											כ:
בהמה שראשה ורובה בפנים - אובסין אותה מבפנים.	תא שמע:											כ:
והא אבוס כמאן דנקיט מנא ונקיט לה וקא בעינן ראשו ורובו												כ:
מאי בהמה נמי דקתני - גמל.												כ:
והתניא בהמה והתניא גמל												כ:
מידי גבי הדדי תניא?												כ:
אוסר בגמל, הואיל וצוארו ארוך.	תניא נמי הכי רבי אלעזר:											כ:
לא הותרו פסי ביראות אלא לעולי רגלים בלבד.	רבי יצחק בר אדא:											כ:
לא הותרו פסי ביראות אלא לגבי בהמה בלבד	והתניא:											כ:

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה ■
מקרא-key:	

Talmud Navigator

עירובין-עושין פסים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
מאי בהמה - בהמת עולי רגלים, אבל אדם מטפס ועולה מטפס ויורד.										!	◇											כ: